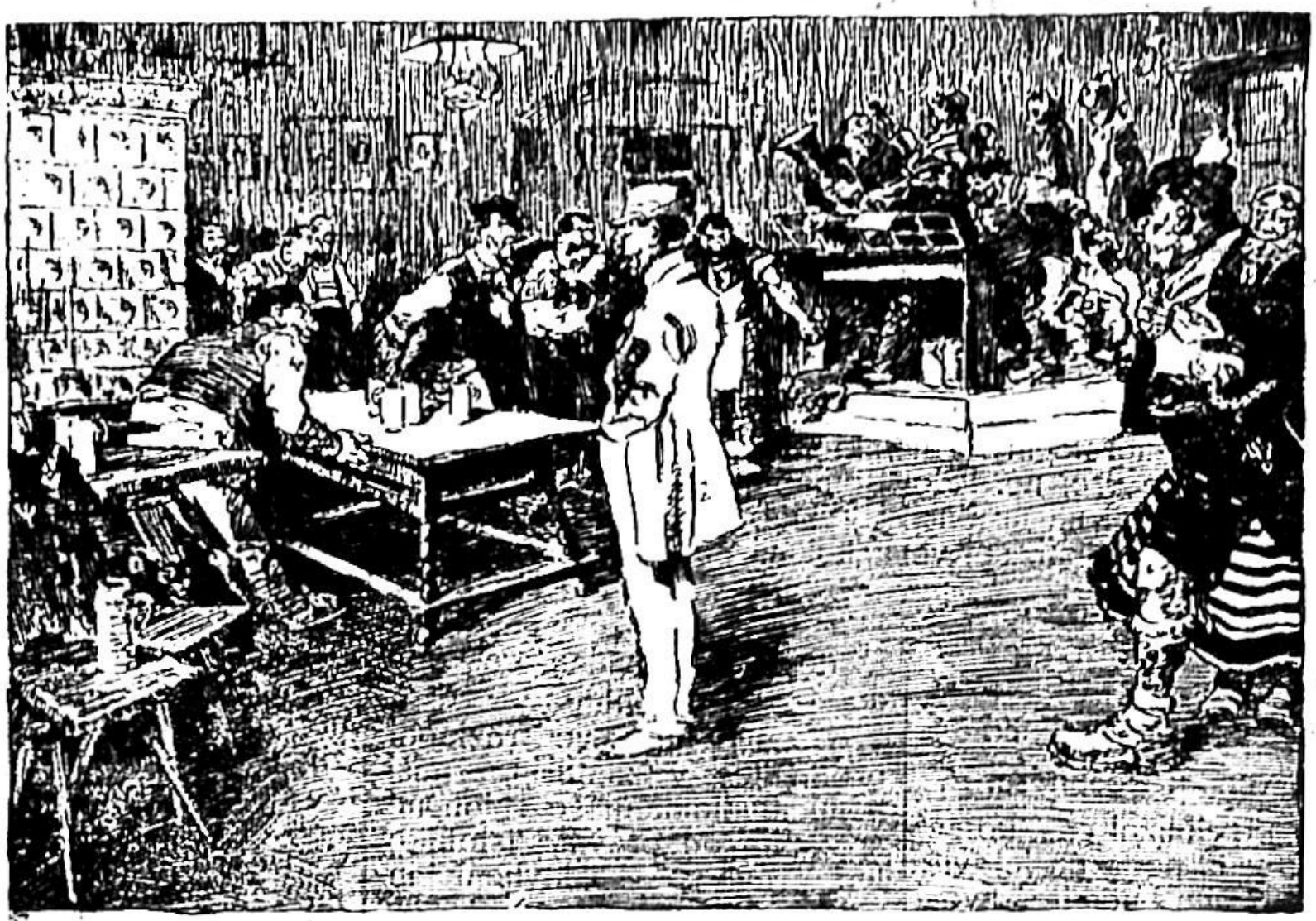

haja vsak četrtek. (Esce ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BIJVK
ena oglasom: 1 milim. vsačin v širini enega stolpa L. - .80, za trgovske reklame, bančna obveščila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.-
Celoletna naročilna L. 15.-. Za inozemstvo L. 22.50

Leto V. GORICA, četrtek dne 11. februarja 1926 - GORIZIA, giovedì il 11 febbraio 1926. št. 6.

Polka je vkazana, tla so namazana...

Polka je vkazana,
tla so namazana,
hoja - hoj - hej -
kaj pa bo zdej?
Bas že hudo brenči,
noga po pod' drči,
hoja - pa klarinet
zavrjskal je spel.

Bod' kikla, bod' hlače,
vse vriska in skače,
naj dekle bo, fant,
znorel je vse škanl.
Je polna gostilna,
pijača obilna,
pod treska z ного,
oh, kaj pa bo to?

Pač dosti se skače,
je mnogo pijače,
prišel pred oltar
le redek bo par.
Bolela bo glava,
oh, la bo res prava -
nazadnje še ploh -
in: javl in pa: oh!

Sirah.
Dve že postarni, neporočeni
mi - zelo sramežljivi in ze-
boječi. Pride k njima ves
zlrgan berač. Obe dami se
veda zelo presrašita. Kon-
o se predrzne starejša in
pre vrata: druga se skriva

za njo. Denarja »principijelno«
nista hotela dati in tako je
prosil mož za stare, ponošene
hlače!....
Ena je odgovorila: »Ah, saj
ni nobenega možkega v hiši!«
Ko berač odide, se še bolj
presrašita. Mislila si: la bo

golovo danes po noči udri v
hišo, ko ve da ni nobenega
možkega v hiši! Nenadoma se
odloči mlajša, odpre okno in
zakliče beraču na cesti.
»Cujte vi, ali po noči imamo
enega!« (namreč moža).

Dopust.

Nekega dne pride k meni
Peter Kapus in me prosi za
dopust: radi krsta.

Bil sem zelo presenečen,
ker sem vedel, da Petra ni bi-
lo že celo leto domov in kako
je mogoče, da ima sedaj krst.
Vprašal sem ga, pa mi je od-
govoril:

»Oh, je bil sosed tako prija-
zen!«

NE IN JA!

V nekem meslu je udaril
nekdo po vratih neke hiše po-
zno zvečer in razvil se je sle-
deči pogovor:

»Sosed, ali že spite?«

»Ne!«

»Ali nam moreš posoditi
hlebček kruha!«

»Mi že spimo!«

DIJASKA.

Dijak, ki je obiskoval vete-
rinarstvo, je sklenil, da se bo
v osmem semestru vpisal na
tehniko. Pri izkušnji iz primer-
jalne anatomije ga vpraša
profesor:

»Kakšne kosti se pri naših
domačih živalih dado primer-
jati človeški, oleda oblike
namreč?« (Mislil je ključnico).

Dijak Erno Pečast, v zadre-
gi, ker se ni mogel spomniti,
se ozira po svojih lovriših.

Nekdo izmed njih pomisli in
mu hitro pokaže velik hišni
ključ.

Dijak Erno Pečast zagleda
takoj ta pomenljiv pripomo-
ček, obraz se mu razjasni v
prijeten nasmeh in junaško
odgovori na stavljeno vpra-
šanje:

»Domače kostil!«

Gorica, dne 11. febr.

Naše pustno vreme je res pustlo, a ga ni mogoče pustiti, vzeli moramo lakega, kakršno je, dasi bi ga najraje pogurali k vragu z blatom in dežjem vred. Kakor rožice iz vremena cvetlo prehladi in bolezni so se razboholile kakor lilije, ni zatorej čuda, če v času norosti in veselja marsikatero pokliče smrt na drugočno maskerado kol v Trgovskem domu. Čuk je bil sicer zadržan, a se jo je udeležila Sova in se ni mogla smejati.

Pustino vreme, žalost in pustne norce (poliliko pa še najbolj) in pogledimo malo na zabavo, ki se je vršila v Trgovskem domu. Čuk je bil sicer zadržan, a se jo je udeležila Sova in se ni mogla smejati.

Vsebinska le zabave je namreč izgledala kakor kak posebne vrste zdravniški recept, ki ga prinašamo v celoti:

1350 gr konjskih fig.

0782 gr šmrklja.

0005 gr pamehi.

0383 gr snovi, ki je ne smemo imenovati.

0301 gr prahu.

1000 gr testa.

7030 gr nesmiselnosti.

Od tega je moral vzeti vsak gledalec eno veliko žlico, oslanek pa je moral dati na želodec, da se mu ni obračal.

Nekateri trdijo, da se ni pravo občinstvo zateklo k tej predstavi, ker je Gorica tako fina, da nima listih predmestnih delov, iz katerih bi se rekrutiralo za lake predstave zrelo občinstvo.

Nekateri ljudi trdijo, da te predstave niso priredili oni kol svoječasno »Vražjo žensko« in druge, ampak, da so bili drugi prireditelji.

Čuk sicer vse verjame in nič ne verjame. Sova včasih malo prelirova. Če je pa vest resnična, je seveda ne more in ne sme zamolčati.

Čuk na palci.

PRIJAZNI ODMEV,

Če v gorah vprašamo, kaj je cilj vsem ženskim nadam, odgovori odmev: »adam.«

Ali če stavimo vprašanje, kaj ostane, ko ženska lepota in mladost mine, nam odgovori porednež: »...s komine.«

»Je že res, da bi bila kmalu poznala očeta Adama in mater Evo, kar se moje starosti tiče. Toda leta ne delajo človeka, zato ljudi mene ne. Če pogledate, da sem še čila in se ne bojim jarma sv. Lukeža, in imam tudi dote, da bi lahko živel, če bo dovolj zaslužil za oba. Psička mu prinesem k hiši, tako ljudi marelo in lorbico in pa božji mir, ki ga bo našel po smrti, če prej ne. Kdor bi me hotel vzeti še la predpust, naj se oglasi na uredništvu Čuka, toda naj ne čaka. Slike ni treba pošiljati, saj vem, kakšni so moški.«

Špela.

Lepi diamant.

Francoski: Henry Falk.

Poslovenila: Rosandra.

Ko se je približal čas, ko se vsak Parižan, pada na lelovišče, je omenila Luciette svojemu dragemu soprogu:

»Tvoj prijatelj Collouges je kupil svoji soprogi krasen rubin, in Fany Merleuil je dobila svoj zaželjeni obesek z verižico. ... le jaz se podam na lelovišče z istimi dragulji kol lam. — To je res žalostno.«

»Saj imaš lepo ovratnico iz prisklih biserov.«

»A kaj, so čisto majhni biserčki, to je toliko kol nič. — Hotela bi kak prav lep diamant.«

»Kam pa nekam hitiš, ampak malo je vendar treba računati...«

Dvojica je več časa diskutirala potrebo... in konečna

rešitev je bila nujna, čas odhoda se je bližal.

»Da, madame«, je razlagal prodajalec v zlatarni, »naši kemični diamanti se sploh ne spoznajo od pravih, istotako kol pravi so sestavljeni in prav nobene razlike ni, razen v ceni. Celo izvedenci bi se zmotili. Pogledite, ta-le kamen, ako ga vdelamo za prstan, obdan z malimi, pravimi brilanti, je vr eden petdesettisoč frankov. Ali stal vas bode le lisočpetsto ... to vam pove vse.«

Dvojica Serval je čez nekaj dni odpoštovala v slavno kopalnišče. Madames je imela tudi svojo sobarico.

Ze prvi večer je demant postal prava senzacija v družbi.

»Kako krasen demant imate«, se je začudila Fany Merleuil.

»Pokaži ga še meni«, je prosila Blanche Collonges.

Luciette je drage volje slavnila lepi prstan ter ga kazala v krogu.

»Nekaj posebnega... ali ti upaj mi — indiscreta se kaj si ga izloknila?«

»Se pod jako dobrimi pogoji sem ga dobil«, se je vmesal v pogovor Monsieur Serval, »od nekoga dragularja, se je vračal iz Amsterdama.«

»Vrednost 60.000 frankov je trdila Blanche Collonges.«

»Ah ni morda res, gospo Rubenheim?«

Rubenheim, okrogločel rudeč starček, je bil nekdo izdelovalec nagrobnic.

»Če mi madame dovoli, da ga pogledam«, je prilazno odgovoril.

Vkljub vsemu zagotovo ni nju prodajalec, in vkljub njegovi garanciji, je bilo Luciette in Gastonu malo lesno pri sreču, vendar sta hitro, morda še prehitro pomolila prstan.

»Gotovo, kolikor želite.«

Starček je ceremonijozno vzel prstan v roko, si nataklo povečevalno steklo ter si ogledal demant od vseh strani.

»Ampak plačali ga nisi 60.000 frankov«, je slednji rekel.

»Gotovo ne, saj sem omenil, da je bil le priložnosten kup.«

»Da, da, seveda, saj 60.000 niti pravzaprav ta prstan ni vreden, gotovo da ne.«

Ko sta bila sama, sta se molče pogledala. — Oba sta si mislila isto, slednjič je madame vzkliknila:

»A si videl sedaj? Ti in tvoja pametna ideja, da mi kupiš kemičen demant. — Bodi gotov, Rubenheim je že spoznal, pri čem da je.«

»Ah, to pa ne, meni same mu bi bil to gotovo omenil.«

»Zakaj vendar, ta grdi starček se sedaj prav lepo deluje norca iz naju. In če še kakšne zine... To je grozno!... Treba je, da to odvrneva, in to lajkoj.«

»Dobro, ali jaz ne vidim odhoda.«

»Gotovo... fili... Ali jaz imam že svojo dobro idejo. — Izvstno!... Tega demanta za sedaj ne bomo več videli. Skrbi la ga bom, pa bom okoli povedala, da sem ga izgubila. boš pa jutri na vse zopred naročil oglasne plakate, s katerimi se obljublja nagrad 10.000 frankov, listemu, ki bo prstan vrnil. Jasno bo, da se ne obljublja desetstisoč urade za kemičen demant. Kaj se ti zdi ta moja ideja?«

Naslednjega jutra sta v konca Serval izborno igra komedijo izgubljenega prstana. Obupno je ložila Luciette pred zbranimi prijatelji, ni

vzel seveda gospod Ru-
 enhelm, in si brisala solze,
 edtem ko je Gaston eno za
 drugim povtavljaj:
 »Vračala sva se v sobo, ko
 ahoma moja soproga...«
 Ni dokončal, ko se prikaže
 ali hotelski groom (tlač-
 ostrežček) in ga prekine:
 »Pardon, gospoda...« in
 erivši se do gospé, se z ve-
 elim nasmehom pokloni, rek-
 »Ni vam treba več jokati,
 obil sem izgubljeni dragulji.
 Segel je v žep-lej, pokazal
 rslan.
 »Evo, tu je!«
 Servalova dvojica je obsta-
 zdelo se jma je, da se
 ora celo poslopje zgrudili
 anju. In med občnim radova-
 jem se Gaston Serval ni mo-
 el zadržati, da ne bi bil
 rooma grdo natulil:
 »Kje si vendar našel ta pr-
 lan?«
 »Pred hišnim vrati v neki
 azpoki froloarja.«
 »Dobro je, daj mi sem.«
 »Da gospod, ali nagrada?«
 »Ej, ta se seveda ne izgubi
 vno,« so prijatelji šalivo
 ipomnili.
 »Jaz vendar ne morem kar
 ko meni nič, tebi nič, izro-
 li takemu pobalnu 10.000
 rankov.«
 »Gospod, vi jih lahko izro-
 te pri moji blagajni,« je pri-
 avil hotelski direktor, ki se
 v tem hipu prikazal. — Iz-
 avljena vam bode pobolni-
 a. — Starši tega dečka so
 bogi in pošteni, — zaslužijo
 ko pomoč, in blagrovati vas

bodo za to nepričakovano
 srečo.«
 In tako je moral slednjč Gu-
 ston Serval podpisati ček za
 otihi desetisoč. — Ko se je
 zopet vrnil bled v sobo, je se-
 dela njegova soproga pred
 široko odprto omaro. — In
 vsa propadena je sama s se-
 boj mrmrala:
 »Saj sem vendar dela moj
 prstan na drugo polico pod
 la-le kup perila. — Nekdo mi
 ga je ukradel.«
 »Kaj nisi imela omare za-
 klenjene in ključa pri sebi?«
 »Seveda, ključ imam vedno
 pri sebi. — Ampak, da to ne
 bi bila Alberlina ... Da gotovo,
 Alberlina ga je ukradla.«

»Kaj — tvoja sobarica ...
 Alberlina, ... no, zdi se mi, da
 se li malo meša; — saj je ven-
 dar groom našel prstan ...«
 »Pa če sla morda celo so-
 kriveca? ...«
 Madame je pozvonila. —
 Alberlina se je na mah poka-
 zala. — Bila je slasila blon-
 dinka, dobrovoljnega obraza.
 Prvič, odkar je bila v službi,
 se je zdelo gospodarjema, da
 se obnaša nekam zasmehljivo,
 napeto.
 »Alberlina, položila sem hja
 pod la-le kup perila en pr-
 stan ...«
 »Onega, katerega je mada-
 me izgubila?«
 »Mislila sem prvotno, da

sem ga izgubila, ali spomni-
 jam se sedaj, ostal je tukaj, ...
 kam je prešel ta prstan?«
 »Koko naj jaz to pač vem?
 — Ali ga madame še misle do-
 bili nazaj?«
 »Gotovo, da, — zopet sem
 ga dobila nazaj.«
 »Torej je madame gotovo
 prav zadovoljna? Ne razu-
 nem tedaj, kaj želite!«
 »Dovolj lega, — lahko gre-
 stel.«
 »Dobro, madame!«
 »To je bil grozen udarec,«
 — je vzdihoval Serval —
 »Desetisoč frankov. — Obit-
 na cena najinega dvomesec-
 nega bivanja v kopališču. —
 Ej, ne bova tu dolgo, gotovo
 da ne.«
 Naslednjega dne je nazna-
 nil prijateljem in znaneem, da
 ga važni in neodložljivi oprav-
 ki silijo nazaj v Pariz. — Ko
 je Alberlina to zashčala in se
 je morala pripraviti, da zopet
 spravi ravnokar razloženo
 garderobo nazaj v kovčege,
 je vsa rdeča in zbegana vpra-
 šala:
 »Ali bi gospod in gospa ne
 mogli ostati še nekaj časa
 tukaj?«
 Tedaj jo je pa Serval dobro
 in trdo prijel. — Pripravil jo je
 slednjč do popolne izpovedi:
 »Jaz sem res vzela prstan v
 omari in sičér oni hip, ko se je
 madame nahajala v toaletni
 sobi. — Ali, če bi bila jaz sa-
 ma povrnila prstan, bi ne bilo
 ničesar z nagrado. — Torej
 sem napravila grooma, da je
 on vrnil prstan z obljubo polo-
 vične nagrade. — In fant, ki

ILUSTRIRANA FRAZA.

Iz časopisov: »Kot čujemo, je v zadevi povišauja plač delavcem kapitalizem ubogega proletarca zopet pošteno za nos potegnil.«

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
 Spisal B. KARLO.

REŽISER: Oh z največjim vese-
 em, gospodična (gre k nji in se nagne
 o vratu.) Ah pa saj ni!... (Ona ga ljub-
 o pogleda.)
 LUKC (vstopi široko in vleče fajfo,
 o ju pa zagleda, odide po prstih ... ne-
 dni, prav po konceh svojih šimeljčkov.
 se.) V teh čevljah, človek šo po prstih
 more hoditi.
 REŽISER: Nadica ... Ah kako kra-
 n vrat imate ... (Jo poljubi in stisne k
 bi.) Oh ta bočina in lepota! Nadica,
 z vas ljubim, neizmerno ljubim (ji obr-
 e glavico in jo poljubi na ustnice. Ona
 mu pusti z nekakim čudnim smehlja-
 m.)

VII. PRIZOR.

vstopi nenadoma Boris golorok, kot bi
 kaj iskal. Ko ju zagleda, se zdrzne
 lano k režiserju, ga strže proč in ostro
 ogleda. Nal Boš vedel! (Mu da gorko
 ušnica skrog lic, ko se je ravno prese-
 nečen obrnil od Nadičinih lic.)
 LUKC (na vratih. Vzdigne nogo, se
 ptakne s prstom konca svojih »šimelj-
 tov« in reče) Kontakt!

BORIS (povleči režiserja na stran
 in se vstopi pred Nadico) Boris!
 REŽISER (drti od jez) Boris! —
 (sam zase.) Te sramote ne preniesem!
 BORIS: S kalkšno pravico!
 REŽISER: S tako kot ti!
 BORIS: Ni res, ti si ... ti si ...
 LUKC (na stran) Boris!
 REŽISER: Ti si, ti si ...
 LUKC: Tudi Boris ... Kako se vje-
 ma! Dobro, da se oba enako imenujeta!
 BORIS: Ti si ... ti si ...
 REŽISER: Kaj sem? Povej, kaj
 sem?
 BORIS: Ti si me razžalil! ...
 REŽISER: Ni res! Ti si me razžalil!
 To mi boš plačal!
 BORIS: Prosim! Takemu hinavcu
 bom jaz plačeval!
 REŽISER: Kaj, jaz sem hinavec,
 barabal?
 BORIS (stopi k njemu.) Reči še en-
 krat, jaz barabal!
 REŽISER: Da, da, si, samo barabe
 delajo tako!
 BORIS (tronič. o.) No, kdo pa potem
 zapeljuje mlada dekletal?
 REŽISER (vzra. te.) Kaj mene ime-
 nuješ zapeljivca?! Jaz da sem zape-
 ljivec! ...
 BORIS: Da, da! Videl sem te, zalo-
 til sem te ...

REŽISER: Ti si me? .. Ti .. Ti? (Se
 ne more premagati in hoče udariti Bor-
 isa, ki se umakne, da udari mesto njega
 Nadico.)
 LUKC (se potrepnje po trebuščku.)
 Zdaj bo eksplodiralo!
 NADA (vzklíkne). Ah! Kaj takega!
 Gospod Boris (jokaje, ga prime za ro-
 ko.) Pojdi! (Se obrne k režiserju.) Go-
 spod, s takimi nesramneži in suroveži
 nujam ničesar več opraviti. Studite se
 mi! Igrala pa ne bom! (Ponosno dvigne
 glavo in odide z Borisom.)

VIII. PRIZOR.

Režiser sam.

REŽISER (se zgrudj na stol, ki za-
 škrtplje in se podere pod njim, ker je bil
 ravno isti, ki ga je prej popravljal Ja-
 nez): Oh!... Simbol! Vse se ruši pod me-
 noj! Še stol me noče več držati! O ti
 prokleti dan, ko sem obljubil, da bom
 režiral pri prosvetnem društvu! Kaj sem
 napravil, kaj sem napravil?.. Za zave-
 so. Oh, ne smem se spomniti na zaveso,
 strah me je.. Tam je polna dva rana (Plo-
 kanje iz dvorane) in kako šum!.. O, da
 bi bil otrok, ki stoji tam in čaka napeto,
 kdaj se odpro pozornica.. A tu, tu na
 odru se topejo.. (brčko) topejo in so
 nam mari le osebne zadeve.. Kje je vzrok

vzel seveda gospod Ru-
 enhelm, in si brisala solze,
 edtem ko je Gaston eno za
 drugim portavljaj.
 »Vračala sva se v sobo, ko
 ahoma moja soproga...«
 Ni dokončal, ko se prikaze
 ali hotelski groom (tlač-
 ostrežček) in ga prekine:
 »Pardon, gospoda...« in
 revirši se do gospé, se z ve-
 elim nasmehom pokloni, rek-
 »Ni vam treba več jokati,
 obil sem izgubljeni dragulji.«
 Segel je v žep-lej, pokazal
 prstan.
 »Evo, tu je!«
 Servalova dvojica je obsta-
 zdelo se jima je, da se
 ora celo poslopje zgrudili
 anju. In med občnim radova-
 jem se Gaston Serval ni mo-
 el zadržati, da ne bi bil
 rooma grdo natulil:
 »Kje si vendar našel ta pr-
 lan?«
 »Pred hišnimi vrati v neki
 azpoki froloarja.«
 »Dobro je, daj mi sem.«
 »Da gospod, ali nagrada?«
 »Ej, la se seveda ne izgubi
 vno,« so prijatelji šaljivo
 ipomnili.
 »Jaz vendar ne morem kar
 ako meni nič, lebi nič, izro-
 li takemu pobalnu 10.000
 tankov.«
 »Gospod, vi jih lahko izro-
 le pri moji blagajni«, je pri-
 avil hotelski direktor, ki se
 v tem hipu prikazal. — Iz-
 avljena vam bode pobalni-
 a. — Starši tega dečka so
 bogi in pošteni, — zaslužijo
 ko pomoč, in blagrovali vas

hodo za to nepričakovano
 srečo.«
 In tako je moral slednjič Ga-
 ston Serval podpisati ček za
 otihi desetisoč. — Ko se je
 zopet vrnil bled v sobo, je se-
 dela njegova soproga pred
 široko odprto omaro, — in
 vsa propadlena je sama s se-
 boj mrmrala:
 »Saj sem vendar dela moj
 prstan na drugo polico pod
 la-le kup perila. — Nekdo ni
 ga je ukradel!«
 »Kaj nisi imela omare za-
 klenjene in ključa pri sebi?«
 »Seveda, ključ imam vedno
 pri sebi. — Ampak, da lo ne
 bi bila Alberlina ... Da gotovo,
 Alberlina ga je ukradla.«

»Kaj — tvoja sobarica ...
 Alberlina, ... no, zdi se mi, da
 se li malo meša; — saj je ven-
 dar groom našel prstan ...«
 »Pa če stla morda celo so-
 krivca? ...«
 Madame je pozvonila. —
 Alberlina se je na mah poka-
 zala. — Bila je slasila blon-
 dinka, dobrovoljnega obraza.
 Prvič, odkar je bila v službi,
 se je zdelo gospodarjema, da
 se obnaša neltam zasmehljivo,
 napeto.
 »Alberlina, položila sem jo
 pod la-le kup perila en pr-
 stan ...«
 »Onega, kalerega je mada-
 me izgubila?«
 »Mislija sem prvotno, da

sem ga izgubila, ali spomni-
 jam se sedaj, ostal je lukaj, ...
 kam je prešel ta prstan?«
 »Kako naj jaz lo pač vem?
 — Ali ga madame še niste do-
 bili nazaj?«
 »Golovo, da, — zopet sem
 ga dobila nazaj.«
 »Torej je madame golovo
 prav zadovoljna? Ne razu-
 mem ledaj, kaj želite!«
 »Dovolj tega, — lahko gre-
 stel!«
 »Dobro, madame!«
 »To je bil grozen udarec,«
 — je vzdihoval Serval. —
 »Desetisoč frankov. — Obi-
 na cena najinega dvomesqč-
 nega bivanja v kopališču. —
 Ej, ne bova tu dolgo, golovo
 da ne.«

ILUSTRIRANA FRAZA.

Iz časopisov: „Kot čujemo, je v zadevi povišauja plač delavcem kapitalizem ubogega proletarca zopet pošteno za nos potegnil.“

Naslednjega dne je nazna-
 nil prijateljem in znancem, da
 ga važni in neodložljivi oprav-
 ki silijo nazaj v Pariz. — Ko
 je Alberlina to zaslišala in se
 je morala pripraviti, da zopet
 spravi ravnokar razloženo
 garderobo nazaj v kovčege,
 je vsa rdeča in zbegana vpra-
 šala:
 »Ali bi gospod in gospa ne
 mogli ostati še nekaj časa
 lukaj?«
 Tedaj jo je pa Serval dobro
 in trdo prijel. — Pripravil jo je
 slednjič do popolne izpovedi:
 »Jaz sem res vzela prstan v
 omari in sicer oni hip, ko se je
 madame nahajala v toaletni
 sobi. — Ali, če bi bila jaz sa-
 ma povrnila prstan, bi ne bilo
 ničesar z nagrado. — Torej
 sem napravila grooma, da je
 on vrnil prstan z obljubo polo-
 vične nagrade. — In fant, ki

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
 Spisal B. KARLO.

REŽISER: Oh z največjim vese-
 em, gospodična (gre k nji in se nagne
 o vratu.) Ah pa saj ni!... (Ona ga ljub-
 o pogleda.)
 LUKC (vstopi široko in vleče fajfo,
 o ju pa zagleda, odide po prstih ... nez-
 dni, prav po konceh svojih šimeljkov.
 se.) V teh čevljah, človek še po prstih
 more hoditi.
 REŽISER: Nadica ... Ah kako kra-
 n vrat imate ... (Jo poljubi in stisne k
 bi.) Oh ta bočina in lepota! Nadica,
 z vas ljubim, neizmerno ljubim (ji obr-
 e glavico in jo poljubi na ustnice. Ona
 mu pusti z nekakim čudnim smehlja-
 m.)

VII. PRIZOR.

vstopi nenadoma Boris golorok, kot bi
 nekaj iskral. Ko ju zagleda, se zdrzne
 lane k režiserju, ga strže proč in ostro
 ogleda. Na! Boš vedel! (Mu da gorko
 tušnica skrog lic, ko se je ravno prese-
 nečen obrnil od Nadičinih lic.)
 LUKC (na vratih. Vzdigne nogo, se
 ptakne s prstom konca svojih šimelj-
 tov in reče) Kontakt!

BORIS (povleči režiserja na stran
 in se vstopi pred Nadico) Boris!
 REŽISER (drhti od jeze) Boris! —
 (sam zase.) Te sramote ne prerjesem!
 BORIS: S kakšno pravico!
 REŽISER: S tako kot ti!
 BORIS: Ni res, ti si .. ti si ..
 LUKC (na stran) Boris!
 REŽISER: Ti si, li si ...
 LUKC: Tudi Boris ... Kako se vje-
 ma! Dobro, da se oba enako imenujeta!
 BORIS: Ti si .. ti si ..
 REŽISER: Kaj sem? Povej, kaj
 sem?
 BORIS: Ti si me razžalil! ...
 REŽISER: Ni res! (Ti si me razžalil!
 To mi boš plačal!
 BORIS: Prosim! Takemu hinavcu
 bom jaz plačeval!
 REŽISER: Kaj, jaz sem hinavec,
 baraba!
 BORIS (stopi k njemu.) Reči še en-
 krat, jaz baraba!
 REŽISER: Da, da, si, samo barabe
 delajo tako!
 BORIS (tronič. p.) No, kdo pa potem
 zapeljuje mlada dekleta?
 REŽISER (vzraščte.) Kaj mene ime-
 nuješ zapeljivca?! Jaz da sem zape-
 ljivec! ...
 BORIS: Da, da! Videl sem te, zalo-
 til sem te ...

REŽISER: Ti si me? .. Ti .. Ti? (Se
 ne more premagati in hoče udariti Bor-
 isa, ki se umakne, da udari mesto njega
 Nadico.)
 LUKC (se potreplje po trebuščku.)
 Zdaj bo eksplodiral!
 NADA (vzklikne). Ah! Kaj takega!
 Gospod Boris (jokaje, ga prime za ro-
 ko.) Pojditi! (Se obrne k režiserju.) Go-
 spod, s takimi nesramneži in suroveži
 nijam ničesar več opraviti. Studite se
 mi! Igrala pa ne bom! (Ponosno dvigne
 glavo in odide z Borisom.)

VIII. PRIZOR.

Režiser sam.

REŽISER (se zgrudji na stol, ki za-
 škrlplje in se podere pod njim, ker je bil
 ravno isti, ki ga je prej popravljal Lu-
 nez): Oh!... Simbol! Vse se ruši pod me-
 noj! Še stol me noče več držati! O ti
 prokleti dan, ko sem obljubil, da bom
 režiral pri prosvetnem društvu! Kaj sem
 napravil, kaj sem napravil?... Za zave-
 so.. Oh, ne smem se spomniti na zaveso,
 strah me je.. Tam je polna dvorana (Plo-
 kanje iz dvorane) in kako šumi!.. O, da
 bi bil otrok, ki stoji tam in čaka napeto,
 kdaj se odpre pozornica.. A tu, tu na
 odru se tepejo.. (brldko) tepemo in so
 nam mari le osebne zadeve.. Kje je vzrok

mi ne zna ničesar odreči, mi je radevolje vsrregel. — In sedaj, ... njegovi starši imajo denar in nočejo o delitvi ničesar vedeti. — To so latovi, lumpi ...»

Ako bi se Serval hotel okoristiti z izjavo svoje sobarice, bi pomenilo toliko kot vzbuditi velik škandal, ki bi slednjič imel za posledico, da bi vsi izvedeli, da je bil demant res le kemični proizvod in vsi bi se jim škodoželjno smejali. — Tako sta se morala zakonca zadovoljiti, da sta pognala Albertino in spodila grooma brez napilnine.

»Ti me pač dovolj staneš, mu je kol zadnje zagrozil Serval, — ves iz sebe.

»Oh gospod, — je fant prijazno — zvil odvrnil — »vem, da ste bili izvanredno radosni, — ali golovo je, kakor je omenil gospod Rubenhelm proti onim damam v vzdigalniku: »To je brez drugega kak podedovan družinski dragulj.«

OB TRGATVI.

Zgodilo se je v Vipavi v teh deževnih dneh, ko se Irže slaba letinal. Nek gospodar je pustil velik »b'd'n« (tako pravijo Vipavci posodi, v katero spravljajo grozdje, predno ga zmaslijo) čez noč na dvorišču. Prišel pa je po noči dež!

Drugi dan je vprašal hlapec: »Vi, kaj č'm z'let v'n luo vodo, k' se je n'brala p'nuoči k' biu dež?«

Gospodar pa je odgovoril: »Ah, kar pestil — Kar Bug si'ri, vsje prou storil.«

OSLEPARJEN SKOPUH.

Neki skopuh je bil v nedeljo pri maši in je ves jezen že med pridigo zapustil cerkev. Na cesli ga je srečal popolnik, ki je videl, kako preklinja in ga je vprašal, kaj mu je.

Ta je dejal: »Duhovnik je pridigal v cerkvi, da bo vse skopuhe vrag nesel žive v pekel.«

»To ni res«, je dejal popolnik. »Kako more duhovnik kaj takega Irditi. Če mi daste cekin, pa grem in mu dokažem, da to ni res.«

Skopuh seže v žep in da polniku cekin. Nato se napolila oba skupaj v cerkev. Popolnik se prerine do prižnice in pravi:

»Gospod župnik, nisle govorili resnice, ko ste dejali, da bo vrag nesel vse skopuhe žive v pekel.«

»Kako to, da ne?« je vprašal duhovnik.

»Zato, ker niso vredni, da bi jih kdo nesel; vrag jih bo za noge vlekel.«

Ljudje so se zasmejali, popolnik si je obdržal denar, skopuh je pa še bolj pihal od jeze.

PRIPOROCILNO PISMO.

Neka premožna dama je hotela iti v kopališče! Naprosila je svojega domačega zdravnika, naj ji da priporočilno pismo na zdravnika v kopališču. Ta ji je radevolje napisal. Med poljo je radovedna

PRED ZUPANOM.

ZUPAN. Nevesta Ana Čičgoj, podpišite se na to listino, prosim.

NEVESTA Nemogoče. Podpišite me vi, jaz ga ne pustim iz rok, sicer mi še vteče; sem ga preteško dobila.

tem zmešnjavam, temu neredu, tem oviram? V nas samih je, ki nimamo volje, v meni samem je, ki nimam železne roke, da bi prijel za vajeti in vodil (stisne pesti) to sodrigo na odru, ki se za kulisami ženi, na odru prepira, na sejah poprtval!

ZANE (priteče ves zasopel): Gospod režiser, brivca ni doma! Je šel v neko vas v gore, kjer igrajo tudi igro.

REŽISER: Ah! Že dobro, pojdi! Saj tako ne moremo igrati, ker nam je zbežala igralka (Zane zbeži) Ah! Tudi jaz bom zbežal, kako naj dopovem ljudem, da ne moremo igrati. (Kliče za oder.) Ven! Ven! Lenuki! Gnjlobel!

IGRALCI (se počasi prikažejo, razen Nadice in Borisa): Kaj je? Kaj »o je zgodilo?«

REŽISER (na sredini odra): Toliko truda smo imeli s to igro, toliko zmešnjave in... (na stran) končno se nam je vendar posrečilo, da jo ne bomo igrali!

REŽISER (nadaljuje): ...ne more biti družega kot zmešnjava! Jezili smo se in razburjali radi dovoljenja, a glejte, dovoljenje imamo v žepu (ga potegne iz žepa), a vendar ne moremo igrati! Prosim, roko imamo in vendar smo zvezani, nimamo volje, nimamo moči, da bi jo c dvignili. Nires, da so naše ovire

dovoljenje, mi sami si stavimo ovire, si stopamo drug drugemu na prst! Na oder vlačimo svoje umazane srajce, pa bi kazali ljudem salonske suknje! Govorimo o prosveti, a se pri sestankih ženimo, na sejah poprtvamo, na odru zabavamo. Vse to mora roditi na koncu vseh koncev: babilon zmešnjav! Nismo disciplinirani, nismo zmožni vprizoriti naj enostavnejše bedarije kot je »Ulica št. 15.«

LUKC (vzame iz žepa svoj veliki rudeči robec, in si briše oči): Ganil me je, res me je ganil!

REŽISER (nadaljuje): Kako bomo potem zmožni dati narodu svojo desno roko, ne kadar jo bo potreboval, ko jo potrebuje. Zgodil se je slučaj.. osebna zadeva, radi katere..

VSI (stiskajo glave skupaj in šepetajo): »Kaj pa je bilo?«

LUKC (modro in zagonetno): Jaz pa vem, pa ne povem!

REŽISER (nadaljuje): ..moramo prenehati z igro, ko je dvorana polna.. za tole zaveso.. ali vas ni strah?.. sram.. z dovoljenjem v roki? (Ga zmečka in vrže v kot).. In kako bi tudi, ko so nam odvedli — brivca — maskerija v oddaljeno gorsko vas, tistega, ki smo ga imeli pred — nosom!

dama odprla pismo in vsa vzela čitala: »Tu li pošilja bogalo gos; jaz sem jo vlekel sedaj jo daj še lil.«

Rešitev ugank

Prav so rešili: Pavlica Anova, Smarje pri Stanjelu, Krolina Kavčič, Idrija.

Nova uganka

1.) Fant fanta, fant moža, fant ženo, fant dekle, dekle fanta, kaj je to?

V sredini je hiša, na vsaki vogalu je drevo. Gospod rad hišo še enkrat tako velik napravil. Drevesa pa niso dali posekati, morejo ostati mestu. Kako naj to naredi?

Kdor prav razreši eno od med obeh ugank, pošlje rešitev in L. 3. — v znakah Din. 7. — v bankovcih) do poštne prosto lepo knjigo Šarabon, Zgodovinske anekdote, ki obsegajo na stol letnih kralkih dovolj v zabavo kratek čas. Sezite po knjigo

LUKC: Kaj sedaj?

REŽISER: Pač edini izhod iz te gate je, prijeti se stare fraze, stare argumenta: »Dovoljenja ni!« Naznačeno občinstvu, da se igra ne vrši, ker niso dobili dovoljenja!

LUKC (zmiguje z glavo): Res! Ni dovoljenja in ga ni! Končno zopet ni!

STANKO: Grem in oznamam (Gre za zaveso in sliši se, ko govori občinstvu):

Slavno občinstvo! Radi vedno navljajoče se ovire.. namreč, ker niso dobili dovoljenja od pristojnih oblasti se v naše največje obžalovanje igra more vršiti! (Sledi šumenje, ropot s stoli, žvižganje, cepetanje z nogami in klanje: »Denar nazaj!«)

REŽISER (sredini odra): Množina! Ne radi ovire, ovir, ovir! Vse še največje obžalovanje! (Ironično). Hal Hal!

LUKC (razpne nerudoma roke in jih spusti mrtvo k fraku): Saj prav zaspanec pod veliko goro. Namreč, ki gleda v spanju pajkovo omrežje misli, da so.. to.. ovire!..

(Zagrinjalo hitro pade.)

KONEC FARSE.

Darem svetega Lukeža.

o sicer ne spada natančno med Jarem svelega Lukeža, a je mogoče pripovedi tudi šteti, ako nismo čisto nani.

pripovedi govori o nekem mladeniču, ki se ni zadovoljil s samo ženo in je hotel imeti dve, a mu je bila nadejda hudi ena sama preveč.

Pa ni dolgo tega, a Čuk ne natančno kdaj in tudi ne natančno kje, ko je živel neki mladenič, ki je bil tak babjak, nobena kikla ni bila varna pred njim.

Nekega dne je bilo njegovu očetu lega enkrat došla, ko je mislil in luhtal, da bi luhtal primerno zdravilo za svojega sina, a se ni mogel nič mernega izmisliti, razen tega zakona.

Podal pa se je prej k nekemu svojemu prijatelju, ki je bil hotelir in dogovorila sta se, da naj stopi k njemu v službo in sin je res stopil v službo, če vedel tako, da je bil očetu prijatelj popolnoma zadovoljen z njim.

omislite pa morate, da je bilo to leto v doličnem kraju to letoviščarjev, da je bilo hotelirju zelo žal, da ne bi polnil vse do zadnjega kota in pri tem bogato zaradi.

Hotelir pa je imel lepo, ommajstleto hčerko, ki je na spala v svoji sobi. Ker so vedeli, kam bi v veliki koči dali spali svojega slušnika, ki je bil sin njih prijatelja, kot smo že omenili, so jih in so ga pustili spali s svojo. Toda položili so ju tamo, da sta bila s hrblom proli in ker so ju zjutraj ravno tako našli, so bili popolnoma zadovoljni.

kako se je godilo eden, dva seca, dokler je bilo vse no ljudi na letovišču. Ko je začela tujcev ponehala ali par secev polem, so zapazili prvi pri hčeri neko spremembo, ki jih je navdala z vejezo in skrbjo.

Ej, je dejal hotelir, »hrbeli hrbli smo ju devali spal, et proli hrbtu smo jo vsako našli, kako se je to vengodilo?«

je letel k mladeniču, da bi

ga prelepel, ta pa je volal, kaj se kuha in je ubežal k svojemu očetu.

Tudi hotelir je šel k njegovemu očetu, položil se nad sinom in dejal, da bo izročil zadevo sodnji.

Oče pa je dejal: »Sramolo je treba popraviti na ta način, da fant dekle vzame za ženo in je stvar v redu.

Mladenič je bil zadovoljen, da bo imel poleg drugih ljudi njo.

»Kako?« je vprašal oče. »Ti ji hočeš več imeti?«

»Pri moji veri«, je dejal sin. »Najmanj dve ali tri.«

»Ej, bo že ene dovolj. Ni ga človeka, ki bi z eno ne bil zadovoljen. Se preveč je bo.«

»Pri moji duši«, je dejal sin. »Jaz se ne poročim, če ne dobim najmanj dve.«

»Dobro«, je dejal oče, »vzemi

za zdaj lo. »V štirinajstih dneh ti dobim še eno.«

Sin je dejal, da je rok sicer prekratek, a se je nazadnje vendarle zadovoljil, da bo počakal.

Poročil se je, ženitovanje je bilo sijajno, po štirinajstih dneh pa je prišel oče k njemu in je dejal:

»Še eno ženo sem ti dobil, če jo hočeš imeti.«

»Pri moji veri, oče, dovolj mi je ena in še preveč. Le vi si jo obdržite, če hočete.«

»Kaj misliš«, je dejal oče, »da sem jo res dobil. Vedel sem, da ti bo ene dovolj, in da ti bo še la lezla čez glavo...«

Tako se je sin zadovoljil z eno samo ženo, ko ga je pričel zuhiti Jarem svelega Lukeža in je še s lo eno samo ženo šlo presnelo žalstvo.

HUDOBIJA.

»Pomislil, grofica Bondola se je hvalila, da njen rod sega do križarskih vojsk nazaj.«

»To pa rada verjamem, saj ona sama izgleda tako stara, da se je lahko udeležila prve križarske vojske.«

PRI BOLNIKU.

Nek Vipavčan je obiskal svojega ležko bolnega tovariša »Ljubi France«, mu je rekel: »Vidim ti že na nousu, da ne b'š dougu cajta več med namil S tabo grje slabu, France! Ja, jaaz, var se mal buol, li muorš u gruob, up'naga neč! Veiš, France, če b'š u pijtk p'k'pan, vejš, mi ne smeš neč z'mjerl, če n'b'm šou z tvojim p'grjebom, vejš s'm povablen k Cižrjevim, im'jo praznik!«

IZ SOLE.

Gimnazijski ravnatelj ima ravno homersko uro. Šestošolček prestavlja ono mesto, kjer je božanski Odisej nudo

corpore prispel na ozemlje Tejakov in da ne bi prišel pred obličje Nanzikaji, hčerki ondohnega kralja, v adamovi obleki, iskal kake odeje:

»In odlrgal je vejico od bližnjega grmovja, da bi zakril svoj sram (možki spoll)«

»Recite raj: vejo«, ga je prekinil ravnatelj, »vejica ne zadostuje!«

PRVA URA ZEMLJEPISJA.

Razlaga učitelj: »Svet je narejen iz zemlje in iz vode.« — Potem izprašuje: »Ti Jurček, iz česa je narejen svet, — povej mi!«

Učenec: »Svet je narejen, je narejen ... iz blata.«

VOJAŠKA.

Gospod poročnik razlaga vojaškimi novincem puškin strel in ne more razložiti nekemu Janezu, delovanje zraka na strelovo poš. Janez ne zastopi in ne zastopi. Konečno pade gospodu poročniku pametna misel v glavo:

»Ali ste kolesar?«

»Da, gospod poročnik!«

»Kje imate najrajši zrak, ali od spredaj, ali od zhdaj, ali na levi, ali na desni!«

Janez se srčno nasmeje in reče:

»U slaufi, g'spud lajtnont, nar rajši!«

NI ZNAL CITATI.

Bilo je na Gorenjskem. Neka gospa se je vozila po noči s kočijažem, ki je pa zgrešil poš. Bila je lema in zato je vzkazala gospa vstaviti. Nato je poslala kočijaža samega dalje, naj gre pogledati, če bo v bližini kaka deska z napisom. Ko ga ni hotelo biti dolgo časa, je pustila še ona voz in šla po česli naprej. Kmalu ga sreča z desko na rami. Pozdravil jo je z naslednjimi besedami:

»Ja, kej ku pej n' z nam j'u n' muorem bit!« Je bil že kak Vipavel!

ZENSKA — VRAG V BILJAH.

V torek dne 2. II. 1926, se je vprizorila v Biljah na javni ulici nepričakovana briljantno veselo-žaloigra, še neznan v kolikih dejanjih, ker je avtor je igre neznan, a nadejati se je, da bo še precej dolga, če se igralcem posreči izpeljati jo nemočoma. Tako so nam obljubili.

Scena je bila krasna, zato tudi udeležba polnoštevila kljub temu, da občinstvo ni bilo nič obveščeno in vzlic temu, da je bilo slabo vreme.

Posebno je ugajala v glavni vlogi nastopajoča Violeca, ki je s svojo spretnostjo boksanja iznenadila občinstvo. V resnici nismo pričakovali kaj takega, čeravno se je večkrat vežbala v tej stroki z raznimi nasprotniki. Zahvaliti se ima izurjenemu režiserju g. N....., kateri je samo radi tega prišel iz Trsta. Vsa čast jima! Obžalujemo pa sougralec iz Renč, kateri je pri tej priliki imel žalostno izkušnjo o vražarstvu ženske. Sicer pa je bilo videti, da revež ni bil nato pripravljen.

O poteku cele igre bo poročal Čuk na palci.

GANI JIVO.

Stari podčasnik, ki pa kljub toliki starosti še ni končal svoje podčasniške kariere, sam pri sebi: »Oh to proklo počasno življenje! Koliko časa je pa še moral čakati Napoleon, da je prišel tako visokol...«

Lastninski čut.

(Konec.)

»Pa se dva celo. — kako mora sploh misliti, da bi taka grajska gospoda imela samo en avtomobil. — Imajo velik avtomobil, da se peljejo na daljša potovanja in drugega manjšega, katerega vodi gospa sama.«

In smeje se je Marotte dostavil:

»Pa se mi zdi, da gospa sama sebi in svojim šoferskim zmognostim ne zaupa preveč, ker navadno kar cele mesece ne pride iz hiše.«

Zavihtel je s palico po zraku pa samozadovoljno končal:

»To so ti proteskni ljudje.«

Kmalu za tem sem se povrnil zopet v Pariz in več časa sem skoro pozabil na svojega prijatelja in njegovo večno nezadovoljnost. — Ali močno sem se začudil, ko mi nekega jutra izroči pismonoša listično obvestilo o poroki mojega prijatelja Ernesta Marotte z vdovo Fassin.

Kaj vendar to pomeni?

No, cez ne dolgo so me moji posli zopet potisnili v bližino bivališča mojega prijatelja — čudaka.

Praprosta hiša, kjer sem bil gost Marottejev pred par leti, je bila zaprta in zastirta so bila okna. Povedala mi je neka ženica pri studecu, da stanujeta gospod in gospa Marotte v »gradu«. Zajedno so mi prijazni vaščani še zaupali, da je gospod Fassine umrl, še predno je dokončal svoje ogromno zgodovinsko delo o 17. stoletju. — da je vdova dolga in silno jokala po ranjlem, da pa so se slednjič posušile solze in ko je potekel čas žalovanja, je podala roko vi novo potoko gospodu Marotte.

»Precej samotarite in če jih obišče, jih bodele gotovo razveselili.«

Pa sem se obrnil proti »gradu«.

Nič ni bilo tamkaj spremenjenega. Star vrtnar se je kretal po vrtu in prirezoval in gojil cvetice, rezal in čistil travo. — Pod nekakim kozolcem sem pa zapazil lep prošoren avtomobil in drugega lienejšega manjšega.

Ernest Marotte se ni pustil

čakati. Sprejel me je z odprtimi rokami in njegov obraz čisto drugačen od taktat, ko sva se zadnjič sprhajala po cesti mimo gradu, je vzplamtel v resnični radosti in veselim presenečenju.

»Povedel le bom malo po tem mojem posestvu. — Tu, veš, hočejo tole vilo zvati grad, ali to je preveč. — Vendar lahko boš opazil, da je res lepo in čedno. — Ko si prihajal čez vrt, si gotovo opazil vrtnarja, — seveda je to logično, da skrblin, da se vrt dobro goji, — za hišo sem pa pustil kos gozda nespremenjeno, — to izgleda še bolj naravno, — sicer pa imam še celo kos iz tega kosa gozda.«

Poglej tu pohištvo. — Izbrano je nekako umetniškim okusom in finim luksusom. — Kaj hočeš, nočem tu ravno živeti, kakor volk v skrthi jami. — Predstavil ti bodem takoj svojo soprogo. — Dražestna je in šarmantna. — In prava umetnica na glasovirju. — Ti, ki se zanimaš za umetnost, se boš z njo lahko jako zanimivo pogovarjal. — Pa ne misli pri tem, da kar tako blebeče, kot kaka neumna ovca. — In zraven tega, — kaka gospodinja ti je to, — kako ljubi svojo hišo, — no, lahko ti povem, da se s pravico, z dobrimi uspehi svojega kurnika. — Pomisli okoli šeststo kokoši. — In jajca ti zna prodajati. — — — Jaz jo občudujem. — Po kosilu bomo šli malo na okoli, saj imam dva avtomobila, velkega za daljša potovanja, malega pa za mojo soprogo, katero veseli, istega sama voditi. — Veseli jo to! — Kar se pa mene tiče, se brigam za posestvo.

Izrabljam gozd, kot sem že omenil, in to precej dobro krije vse izdatke za delavce in davke, ki so tukaj precej občutno odmerjeni. — Ali hvata Bogu, saj vendar imam nekaj bogastva in reči moram, da se počutim srečnega. Seveda, da so mi ljudje malo nevoščljivi, to je gotovo, pa temu se ni za čuditi, kajti ti veš, kakor vem jaz, da so ubogi, ki ničesar nimajo, vedno nevoščljivi omenju, ki ima kaj. V srcu vsakega človeka gnezdi nevoščljivost. — — — Ali slišiš? To je zvonec, ki kliče k kosilu. Upam, da boš počastil naše omizje!«

In ker je madame Marotte ravno stopila v jedilnico, je pohitel do nje pa ji ljubeznjivo rekel:

»Evo dragica, predstavljam ti mojega nekdanjega tovariša, o katerem sem ti že tolikokrat govorile.«

Objel je njeno postavo z zaljubljenim pogledom.

Madame Marotte pa je bila debela, ogromna, pa jako grda, — ali ždelo se mi je, da mora biti jako dobrega srca.

STEKEL PES.

Gospoda Završnika je ujedel lekarničarjev pes. Tožba radi odškodnine zaradi bolečine. Sodiščel! Po razpravi srečam nekega dne gospoda Završnika.

»No kako je izpadlo, gospod Završnik?«

»Ne boste verjeli. Zgubil sem. Lekarnar je najel tako imenitnega »doktorja«: ta vrab je dokazal, da sem jaz psa ugrizel!«

Doma ali ne?

»Ali, e m' ma doma?«
»Če ste vi gospa Ploskova, je rekla, naj vam povem, da je in doma.«

»Kdaj ti je to naročila?«

»Malo prej, ko se je zaklenila v svojo sobo.«

TURKKA KAVARNA V MARIBORU

še ni otvorena, ker kava, ki kuhajo že od 1. februarja, še nista mehka in zdi se, da zrna stajajo vedno bolj trda čim dalj kuhajo. Drugi vzrok je pa tudi to, so se Turkinje, ki čakajo pred riborom, med seboj sprle in sicer di svojih bodočih ljubimcev, ki upajo dobiti v Mariboru.

POLICIJSKI PLES V MARIBORU kateri se je vršil 6. februarja v tzozi dvorani. Je bil tako dobro skan, da so morali plesati do tega jutra, ker žensk je bilo to da drugače ne bi prišle na ples. Zelo zanimivo je bilo to, da omu ženske so plesale najraje z neobnimi, neomožene pa z oženimi. Simpatije so igrale pri tem svojo liko vlogo. Izvanreden dogodek tem plesu je bil pa, da je neka aka med plesom zaspala, ker njen plesalec prepočasni sukal.

PRED VOLITVAMI.

Ceravno je še daleč do novih tev v Jugoslaviji, so v Mariboru sedaj vse stranke na delu. Vse ke sklicujejo svoje shode tam so potrebni, pa tudi tam kjer bi bilo treba. Na shodih hoče stranka prekašati drugo in stranka trdi, da je edino le ona in celo še najboljša stranka za stvo. Vse stranke obljubujejo du, delati le za njega, spolnila p obljub nobena stranka ne bo.

IZGOVOR.

Nekega jeznika je spremljal orožnik s puško na ramenu. Polni v ječo ga sreča znova. Ne da bi zapazil orožnika, vzkligne:

»O, Kristelj, kam pa greš?«

»Ah v Irdnjava«, se je odgovoril, in na orožnika zoč je še pristavil: »Ta pa je moja puška!«

Zakaj? Zato

Zakaj hodi 5 P...e deklet na ples? Zato, ker se jim dopadajo fantje, in da jih domov spremljajo.

Zakaj se še vrtijo Erzeljevi jopice?

Zato, da so vsikrat v kul šrajbana.

HUDOBNOST.

A.: Pravkar sem srečal nekoga, ki je trdil, da sem za las podoben vam. - B. (razljučen): Povejte mi, kdo jo ta nesramnož, da mu enkrat za vselej izbijem veselje do takih trditeljev! - A.: Ne trudite se, sem isto storil že jaz sam.

REK.

Nek verižnik, ki je obogatel v vojni, si je sezidal viljo. Ko je bilo že vse v redu, je želel, da bi židar napisal na vratih kak rek.

Židar je napisal:

»Kar sem in imam, za vse se moram zahvaliti domovini!«

RODOJUBA Z DEZETI.

V Ljubljano pridela novoročenca, da si nakupi najpožrebnejšega blaga.

Po dolgem iskanju najde slednjč znano tvrdko manufakturnega blaga, katere poroši mnogo denarja v svrhu reklame. Tu se obrne Jaka k svoji ženi in pravi: »Maj, čuj Mica, kak' pa, da je šladle (tukaj) napisano Drago' Svab, ko pa tolk gnuh čegalcov da ven, pa je še napisano drago' in pa svab.«

(Jaka ima namreč govorno napako, ker ne more izgovoriti soglasnika š.)

St. Petra pri Gorici; Pegan Just iz Saleza; Janežič Maksimiljan iz Podrage; Hrovatin Stanislav iz Občine; Gee Jožef iz Ponikve.

IZ FRANCIE.

Veliko srčnih pozdravov pošljamo staršem, bratom, sestram, prijateljem in posebno pa Čuku. Ivan Rojle in družina, Založke pri Dornbergu, Andrej Lisjak in družina, Saksid pri Dornbergu; Anboželi Franc, Saksid pri Dornbergu; Rafael Roje, Rifenberg; Ličan Josip, Rifenberg, Alojz Premrl, Vrhopolje.

IZ ŽIVLJENJA SLOVENSKEGA, POD ITALIJO SLUŽEČEGA VOJAKA

Pozdravljam vse tovarše, ki so končali vojaške marše, ter se domu zdej grejejo, novincem mladim smejajo. In vse čitatelje Čuka, sploh vse, kdor vanj pokuka. V Firenci služili smo mi, lepo mesto se nam zall, rdeči krli nosili smo, povem vam dalje naj še to: Vrtajali smo ob kasti uri, ko je kaporal odprl dur in vpil »žvelja, žvelja«. To za nas nič kaj veselja, radi bi še ležali in v brandi premišljevali, a kaporal za brando princ, privzdigne in v tla porine. Ležati ni več moči, sicer te še z vodo zmoci. Zjutraj kavo smo dobili da bi se ne odebelili, potem pa metlo v roke, pometaf hodnike visoke. Popoldne je bilo kosilo, za lačne vojake zdravilo. Dobili smo juhe — pašte šute, katera je za starce in rekrute. Popoldne spet marš v mesti, zaslužiti kar so dali jesti. O petih in pol večerja, spet bila je pašta, še več zelja. Eden je godrnjal, drugi klof, tretji je bil pa vesel, ko pojedel je kolikor je hotel. Po večerji smo špansirali, na levo, na desno se ozirali. Včasih smo šli tudi v kino, a še rajše v gostilno na vino. Oh devetih smo morali biti v brandi, sicer je vsak imel posla na komandi. Sedaj je pa vsega konec in treba kaj dati kuhat v loncu. A mraz jo mraz in burja piše pa naj še kdo naprej orišel!

Pravijo.

Pravijo, da ko so šla loška in be-zoviška dekleta s svojimi štirinogati mi avtomobili, kateri imajo svoj naravni signal, pa, po noči z mlekom v Trst, je ena nekoliko oddaljena zadaj posnemala tulečega volka, kateroga še slišala ni.

Dekleta so se tega tako prestrašila, da so popustila svoje avtomobile svojemu krmilu in bežala kriče proti Orehu na vse strani k spečim ljudem, oziroma k hišam ter tako prestrašile tudi mirno speče ljudi, da so begali sem ter tje kot nori.

Dekletova.

Trajku rahlem mladosti sem gojila, no sem krvjo y skrbj ga pojila. Med sem pomladi krasne ajek njemu pot odprla, sem pred sabo merno zrla.

pa nř je bilo sreče, e mlado je zvenelo, jek ves porušen že pa, več mi ni veseljo.

IZ VOJNIH ČASOV.

v vojnom času se zelo rado anino. Zato se pa tudi ni lo. Nekoč je prišla v trgov neka služkinja in je sli kako jo rekla neka gospična prodajalcu: »Za go Mastenovo pol kile slanin In takoj ga je dobila. In drugi dan je tudi sama kušala na tak način, re-da je za gospo glavarico enovo! In dobila je. Ta njna je povedala doma in kadar vedo služkinje, malo celo mesto.

kega dne pride zopet čna služkinja gospe Ma-ve in vpraša za slanino: al, gospodična! Gospa renova je poslala danes stdeset služkinj po slanin

GOS PRI KOSILU.

pnik Debeve je dal selja-uhijužni lepo gosko v re-keke nedelje po zadnji ustavi župnik Suhojužino vpraša, kako uspeva gos-

ynoprav, gospod, da ste ali! Danes je Vaša gos- osilu!

ko, pri kosilu?« o, čisto enostavno! Moja na jo ima za kosilo. Mo- hitro domov, da jo dobim i kosilu«, potem jo hitro

PRED SODIŠČEM.

edsednik vpraša prijazno obrohотно obtoženca: Vi pravite, da ste imeli ne- strah tedaj, ko ste ukradli nico. — Da, bal sem se, i prazna.

To ni copernija.

To ni copernija, to je kotel jak, da kdor v njem se kuha, spet je mlad, bit vsak.

Kdor še nima žene, naj si jo dobi, kdor ima presturo, naj v kotel z njo bit.

KAPO JE ZGUBIL, KLOBUK JE ISKAL.

Pretečeni teden je neki mladenič v neki gostilni v Vetrinjski ulici v Mariboru izgubil svojo kapo. Fant je namreč občeval z Alkoholom in je pozabil, da je imel kapo na glavi. Ko mu je postalo mraz v glavo, se je potipal in se prepričal, da je goloplav. Začel je iskati po gostilnah in v vsaki gostilni je pil tudi četrta vina in vprašal, če ni pozabil tu svojega klobuka. Ker je pa v Vetrinjski ulici deset gostiln, je fantič popil še deset četrta — ali vse zastonj — klobuka ni bilo nikjer najti. Slednjič je prišel v neko kavarno, kjer je pil črno kavo. Tu je pa videl, da mu je ostalo od 60 dinarjev samo še osem. Pravil je, da je klobuk izgubil, na kar so mu tu takoj povedali, da je pri njih nekdo izgubil kapo. On jo je pogledal in rekel: — To je moja kapa. — Nikdar več ne bom iskal klobuka po vsch gostilnah, če bom izgubil kapo v kavarni.

VOZI NA DESNO.

To je postalo od novega leta sem pravoposno. Predragal Če ti kdo zašepeta na levo uho, da te srčno lubi, ne verjemi mu, ker to ne velja; če ti katera gospodična zažuga z levo roko, ne šteji ti to v zlo, ker veš dobro, da od novega leta naprej velja samo desno. Če te kdo zavaruje na levi strani, bodi gotov, da hoš umrl še v istem letu.

POZDRAVE.

Iz Amerike v star kraj pošljia vsem prijateljem in sorodnikom, Toni Stobel.

ODGOVOR Š. K. GORJANSKO.

Navajena sem bosa praprot žeti in lešnike brati, pa tudi pri vdovcu bli ti. Če me ne misliš v jarem vzeti, pa pojdi kosom peti!

Banško dekle.

RAZIAGA.

Tudi slikar Jakob Marač je naslikal »Obsodbo Pariza«. Ko je sliko končal, ga je vprašala njegova priatelna kuharica, kaj da pomeni. Ves vesel ji je Jakob pripovedoval vso zgodnico in ona je z zanimanjem poslušala. Nato sla molčala nekaj časa, nakar je ona vzkliknila:

»Oh, za eno jabolko bi se pa jaz res ne slekla do nagegal!«

IDILA.

Dva zakonca sta se na svojem večernem izprehodu v gozdu zaubila. Ker je bila okrog njih neprodirna tema, ju je prevzel nepopisen strah. Na to je rekel on: »Mene je še bolj strah, Sara, če tako šklepečeš z zobmi! Vlakni jih raje v žep!«

IZ SAN FRANCESCO AL CAMPO (TORINO).

Slovenski fantje, ki služijo pri 92. pešpolku, in pri 1. stotniji, pošljamo najlepše pozdrave Vam dekletom, posebno pa Vam, fantje letnika 1906.

Nosdoller Vladimir iz Slapa; Furlan Franc iz Cola nad Vipavo; Svetik Feliks iz Plužne; Lapanja Peter iz Ponikve; Lesica Anton iz Skrljevega; Preselj Ladislav iz Stržišča; Seljak Maks iz Iderskega; Kolenc Albert iz Lokev; Kogoj Franc iz Lokavca; Gerli Franc iz Studene gore.

Logar Ivan iz Il. Bistree; Daneu Vladimir iz Proseka; Bizjak Alojz iz

Pravijo, da bodo kmalu pravijo iz Julijske Beračije izginili, ali pa se »šparajo« za mesec julij, zato ker so julijski.

Pravijo, da je na Erzelsju dosti deklet, pa največ jih je tam na g..... tiste ki bodo kmalu cel svet prebredle, in si mislijo, da so najbolj učene, pa so najbolj neumne in zjastaste.

Pravijo, da neka Erzelsjska g.dična L...a bi se rada omožila, pa nobenega fanta nima, zato pa hodi vsako nedeljo v gostilno.

Pravijo na Mašunu, da ima neki fant veliko srečo v ljubezni, ker so se v kratkim oglasile štiri, katere mu pišejo.

Pravijo v Dobrem polju, da je neko dekle že parkrat naredilo božjo pot v gozd za obiskanje fantov, dobila je enega, kateri ni nič stalen v ljubezni.

Pravijo istotam, da se reva vedno boji, da ga voda ne odnese, kakor ga je ona njegovi prvi ljubici.

Pravijo, da štanjelske mlekarice nameravajo napraviti eroplansko zračno linijo, ker v vlakih ni več sigurno se voziti skupaj, ker se bojijo da ne postanejo mutaste in da bi sedaj na starost ne dobile »bubikopfe«, kadar bi se slučajno spopadle in še večji strah imajo, od zadnje velikanske burje, ki je bila, da je eni iz jersbasa darovane papuče odnesla.

Pravijo, da štanjelci mislijo, da je vsak dan potres, od kadar imajo nove zvonove, ker tako močno donijo, da nobenega ne zbudijo.

Pravijo, da štanjelski industrijalec še ne namerava napraviti nove mlekarne, dokler ne pride njegov sin na dopust.

Pravijo, da v štanjelu ni več moderen ples »mosa« in »tango«, zato so na nedeljski veselici pokazale mlade žene od 60—70 let, da je moderno čotiš in notiš in še nekaj drugega.

Pravijo, da je neko dekle iz Koritnice prišlo iskat fanta v Nemški Rut, a ni dobila nobenega zadosti vroč krvnega, zato je morala oditi domov.

Pravijo, da na Mašunu se imata Maks in Tončka zelo rada, njiju veliko ljubezen kalijo le radpvedna ušesa nepoklicanih nočnih poslušalcev.

Pravijo, da kdor se hoče učiti boksanja brezplačno, naj pride v Bilje. Tam je namreč neka frajla, ki je že precej fantov izurila v tej stroki.

Pravijo, da pri vsem dobrem nasredovanju bo V. iz Rijavcev morala ostati brez boljše porcije za pust, ako se jo noben starček ne usmili.

Pravijo, da slovi Borovnica ne samo po svojem moštu, ampak tudi po veliki tvornici likerjev, ki ga izdeluje velika ameriška firma. Monopol za točenje ima telovadno društvo »Pod klančkom«, ki pa to nebeško kapljico toči samo ob slovesnih trenutkih in ob posebno ganljivih prilikah. »Pijača nebeška — cena peklenška«, to je geslo ameriške brzo tvornice likerja, družbe s precej omejeno zvezo v Borovnici.

Pravijo, da se je preselil neki gospedek iz Maribora v Beograd, da bo tudi tam ljudi varal in jih farbal. Kakor se sliši, si hoče on za svoje farbarske raje pridobiti patent.

Pravijo, da v Framu pri Mariboru trdijo, da v Mariboru nosi skoraj vsakdo očala, v Framu pa nihče, da pa v Framu bolje vidijo kakor v Mariboru.

Pravijo, da gospodične v Mariboru nosijo na nogah copate, kakor jih nosijo na severu, do kolen imajo pa tanke nogavice, kakor v Afriki, kikelce imajo kratke kakor baletke, lasce imajo pa kratke kakor kostruni.

Pravijo, da trnovski Joško ne odpravi nič brez brezzobneža in brez njegove boljše polovice. Usmilite se gal

Pravijo, da od sedaj naprej »Čuka na palci« ne bo, zato pa bo »Palca na Čuku«.

Pravijo, da je v neki kavarni v Mariboru vse polno gostov odkar igrajo Rusi in Rusinje — kako pa bo kadar bodo igrali Turki in Turkinje.

Pravijo, da so dekleta iz Ban dale dosti zaslužka pretčklo nedeljo.

Pravijo, da je Alojz Lavrenčič tako močan, da pelje nizdolu od 7—8 kubičnih metrov deak in cel avto.

Pravijo, da J. bi rad imel dekle, pa se prerad skrega, ker nima prave ljubezni.

Pravijo, da je bil Čuk v Kočji vasi in je opazil, da več fantov volha za A. S.

Pravijo, da Ilirjaši zelo nasprotujejo prepovedanju laških pesmi; običajno pa zaključujejo sami svoje zabave h kako lepo laško polentico!

Pravijo, da se vrše sestanki Ilirjašev ob nedeljah ob 11: uri v običajnih prostorih — ako bi Čuk takrat pokukal v te običajne prostore, bi zapazil vsakovrstne druge ljudi, samo Ilirjašev »niti za lek«.

Pravijo v Zagonu, da se fantje boro malo zanimajo za maskirani ples v »očenaševi« dvorani v Postojni. — Gospod »Carnevalski« naj pusti zagonске plesalce v miru in naj pazi, da ne bo v svoji bujni fantaziji možganov zaplesal.

Pravijo, da je v Mariboru neki brivec napravil svojo ženo v bolnišnico in da se je 7. februarja od samega veselja tako napil, da je mislil v neki gostilni, da je gospodična, ki je sedela zraven njega, njegova žena.

Pravijo, da v Mariboru Primorci znajo peči hige, Mariborčani pa jih ne znajo.

Pravijo v Studenem, da se vrši pustni torek maskeradna prireditev sledečimi točkami:

1. Sprejem novih članic v kletski tabor.

2. Jeremijada ostalih stricov in tpoje »Ultratenor«.

3. Pustna opera z domačo »tilmonljo«.

4. Domači »virtuoz« pa bo sprelijal na gosli zaključno pesem.

Je že tukaj pepelnica, jaz ostala sem siročica, oče moj je velik grof, hči pa mora vleči ploho.

Pravijo, da bodo morali borovski siromaki svoje čunje, ki so jih do od dobrih arc kot obleko v bogat drago plačati. Enemu je že bil poračun.

LISTNICA UPRAVE.

Naročnina za v Ameriko: 1. 1 dolar, ki naj se ga pošlje v proročenem pismu! Zahvaljujoč se vnaprejš!

Dolar Paul iz Cre. de Vergonona. Vaše naročnine (Fr. 15) nik prejeli, radi tega smo list ustavili. Čenič iz Aumetza. Ker je v naročnina zakasnela, smo vam številko poslali tudi prvo številko istem omotu.

Prirediteljem plesov in predpustnih veselici priporočamo

serpentine
in
korijandole,
okraske za dvorane

po najnižjih cenah.

Nagla postrežba.

Narodna Knjigarna

združena s papirnico

GORICA

Via Carducci št. 7.

Pravijo, da je na Vrabčah neki češki J...; ko je Čuk izvedel zanj se prej kot danes, se je nanj res razsrdil, da mu bo ušesa še pritrdil, da ne bo slisal vsake kvante, kot se tiče takemu fantu.

Pravijo v Nemškem Rutu, da je na novega leta dan priredilo neko dekle veselico; vdeležilo se jo je samo nekaj vročekrvnih fantov.

Pravijo, da se shaja celokupni odbor pevsk. dr. »Ilirija« po običajnih sejah, v gostilni Ivančič pri Sv. Jakobu, kjer dobi vedno okrepljeno, katero ne smrdi po bakru!

Pravijo na Vrhu pri Kanalu, da se dva brata vedno lovita in tepeta okoli prve hiše. Čuk iz pod strehe se je že toliko smejal, da je skoraj kljun izgubil. Čuk vse vidi in vse ve, tega praviti pa ne sme. Zakaj kdor je kšajt bolj kot Čuk, naj gre pa na streho.

Pravijo, da so gostilničarji in kavararji v Mariboru protestirali proti visokim davkom.

Pravijo, da je neki gospod v neki kavarni v Mariboru kušnil neko gospodično Francico s tako silo na oko, da jej je oteklo.

POPOLNOMA VARNO KALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI
Ljubljanska posojilnica
R. E. N. O. E.

v novopreurejenih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg. št. 6

sprejema vloge na hranilne knjižice in tekoči račun, jih obrestuje po 8%.

ker jih izplačuje takoj brez odplačev in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odgovornim rokom obrestuje tudi višje dogovora.

LUIGI CALISSANO & FIGLI
IZDELOVANJE VINA, ALB

Bogata izbira finega vina v steklenicah:

Barbera, Fresa, Barolo, Bracchetto, Nebiolo, Asti spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolino belo vino navadno v steklenicah

in zaloga pri

SALFATI GIUSEPPE

ZGARNJARNA, Trg Sv. Antona 7. GORICA

Manufakturo, perilo, izdelane obleke po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello